

— Вземамъ ги! — отвърна Левски, и огненитѣ му очи свѣткаха като вжглени. Апостолътъ погледна насѣдалитѣ турци, които надигаха тежкия бѣкелъ и даде знакъ на чорбаджи Якимъ, че нѣма спукана пара въ джеба си.

Но и това бързо се разреши. Безъ да усѣти, ловчанинътъ издебна удобенъ моментъ, мина край Левски и му пустна въ джеба единъ фишекъ жълтици.

Левски, окураженъ, плѣсна ржката на продавача и извика:

— Хубаво, така да бжде! Купувамъ кожитѣ!

После бръкна въ дълбокия си джебъ и му начете двадесетъ и петъ жълтици.

Али Чаушъ рипна зарадванъ отъ добрата цена на кожитѣ, дигна бѣкела, и той почна да клокочи. Чорбаджи Якимъ отново налѣ отъ старото вино, и Али Чаушъ започна да пѣе веселъ и деволень.

Въ това време Левски се измъкна и потъна въ малкото градче.

Нѣколко часа изминаха. Чорбаджи Якимъ тропаше по шареното бѣкелче съ своитѣ разтреперани прѣсти, ужъ развеселень. Но въ тоя

мигъ Али Чаушъ дофтаса съ блеснали очи, като на влѣкъ:

— Е, Якимъ чорбаджи, какво я свършихме! — викна той, и дебелиятъ му гласъ удари като ластовица прозорцитѣ на старата кѣща.

— Какво има? — престорено попита хитриятъ чорбаджия. — Помогна да направя пазарлъка!

— Другъ пжтъ, ако има такъвъ търговецъ, повикай ме! — добави турчинътъ.

Тѣзи думи той изрече така, та чорбаджи Якимъ да разбере, че се е досѣтилъ за хитрината. После клопна тежката врата и излѣзе.

Навѣнъ валѣше едъръ снѣгъ. Бѣше тъмно. Отъ Левски нѣмаше следа. Коледнитѣ клепала пѣехатихо и весело. Малкитѣ прозорци на градскитѣ кѣщи блещукаха, сякашъ отъ тамъ надничаха хиляди любопитни очи и питаха, какво е станало съ апостола. Но той здравъ

безстрашно газѣше затрупания пжтъ изъ лозята. А стѣпкитѣ му бѣха засипвани отъ лѣскавитѣ снѣжинки, които кацаха по земята, като малки настрѣхнали гължбчета.

Григоръ Угаровъ

